

Прометей.

Със гордостта си отмъщавах аз на Зевса,
 Със нея будех и разпалвах му гневът.
 Жадуваше, безсилен да ме умрѣтви,
 Да страдам по жестоко аз—разтърси той
 Земята, с гръм разкъсаха се планините
 И със скалата, на която бех привързан,
 Аз полетех и паднах в мрачни преизподни,
 Където съм лежал незнай колко време.
 Но вие ме открихте и освободихте.
 Сега познахте ли ме? Аз съм Прометей

Старият рудничар.

Не сме такъво име чували ний нивга.

Първият рудничар

От други свет е.

Вторият рудничар

Требва да е некой дух.

Младият рудничар

Не видите ли рани по телото му?

Третият рудничар

Ала не е човек.

Прометей

Излял си ти, о Зевсе,

Гневът си бесен връз човешки род нещастен,
 Ти нему си жестоко отмъстил за мене:
 Не ме познава и не ме разбира той.
 Ти, властнико небесен и безотговорен,
 Страшилище за другите, но не за мене,
 Безсилен, неспособен да ме победиш,
 Наказал си човешки беззащитен род.
 О, колко жалък си, достоен за презрене!
 Тиранино, не чувстваш ли позора си
 Връз смъртните и слаби земни същества
 Да сееш ужас с произволната си власт?